

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 62.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940044368/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ottende Brev

Den 8de April.

Der forekommer mig at ligge en dyb Sandhed til Grund for det katolske Klostersvæsen: den, at hvo der vil leve og kjæmpe for det Himmelske, maa aldeles forsage Verden. De Fleste ville først besidde den jordiske Lykke. Evigheden, mene du, løber ikke fra dem, og da de dog ere Syndere, kunne de ligesaa godt opsætte Omvendelsen, til de have faaet nok af Verdens Herlighed. Hvo der tænker saaledes, kan aldrig have haft nogen Anelse om Betydningen af de Ord: Gud og Evighed. Naar Ideen gaer op for et Menneskes Sjæl, da maa han, ligesom Kjøbmanden, der fandt den kostelige Perle, give al sin Eiendom, for at tilegne sig den. Man faer jo ikke det Ubetydeligste her i Livet for intet; skulde man da faae det evige Liv uden at give noget derfor? Nei, naar man vil det Evige, maa man opgive det Timelige; men heller ikke Verden giver uden at tage: vil man det Timelige, saa maa man opgive det Evige. Den samme Idee laae ogsaa til Grund for den skønne Benævnelse af Nonnen: Guds Brud. Hvo der vil leve for Himlen her paa Jorden, maa formæle sit inderste Væsen med Ideen, og af al Kraft kjæmpe med det Verdslige. Men at trække sig tilbage i et Kloster, ligner snarere en Flugt fra Slaget, end et Angreb; det var at tage Ideen bogstaveligt, istedetfor aandeligt.

Det er ikke i den Hensigt, at holde nogen Forelæsning for Dig, at jeg skriver alt dette. Jeg selv trænger til at gjøre mig fortrolig med disse Forestillinger, thi jeg har længe følt, at en Forandring maatte foregaae med mig. Endnu lever jeg ligesaa lidt som de Andre. »Kun den er viis, hvis ydre Liv afpræger hvad det indre vil,« siger Øhlenschläger. Hvad kan det gavne mig, at Ideen lever i min Sjæl, naar det bliver derved? Har den ikke Kraft til at tilkjæmpe sig en Tilværelse i det ydre Liv, hvor kan den da være mægtig til at beseire Tid og Grav, saa den i Dødens Stund hæver sig til Udødeligheden?

Ideligt gjentager jeg for mig selv Tegnér's deilige Ord: